Brassó, 1893. IX. évfolyam 104-ik szám. Szerda, október 18.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

A Brassói Magyar Kaszinónak, az E. M. K. E. brassómegyei választmányának és a Brassói Magyar Polgari Körnek hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint kétszer: szerdán és szombaton.

Bérmentesen levelek el nem fogadtatnak.

Előfizetési árak:
Helyben házhoz hordva, vagy küldöttre postán küldve:
Egész évre . 6 frt — kr
Félévre . . 3 " — "
Negyedévre . 1 " 50 "
8 illetőleg egész évre 20 frank.

Egyes szám ára 5 kr, a kapható a kiadóhivatalban s Gross Gusztáv lottókollektorájában

Szerkesztőségi iroda
Brassó, Kapu-utcza 24. szám alatt.
hová a lap szellemi részét illető közlemények intézendők.

Felelős szerkesztő:
Dr. ZAKARIÁS JÁNOS.
Szétvitel vissza nem adatnak

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban

Hirdetések díja:
4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. Nagyobb és többszöri hirdetéseknél kedvezmény. Minden egyes hirdetmény után még kétfillér 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nyitttéri közlemény sora 10 kr

Hirdetések és Nyitttér díjai előre fizetendők.

Laptulajdonos:
A Közművelődés irodalmi és munyomdai részvára. Kolozsvár.
Kiadó: Bernstein Márk — Brassói Közművelődés nyomda.

Szomoritó állapotok Hosszufaluban.

Behantolták a hó 15-én Hosszufaluban a legméltyebb részvét nyilvánulása mellett azt a sírt, a mely egy közszeretet- és tiszteletben állt hazánkfiának: Gavrus János hosszufalusi községi jegyzőnek erőszakos halálal kiöltött hűlt testmeit takarja.

Mintha most is előttünk állana az a nyilt, őszinte s férfias arcz, az a szerény, komoly, román férfiu, a kire csak rá kellett tekinteni és azonnal meg voltunk győződve, hogy egy igen igen becsületes s ünérzetes férfiu áll előttünk.

Előöb tanitó vot ott a gör. kel. népiskolánál s már akkor becsülni tudtuk azon kötelességtudó, pontos és lelkiismeretes tanitót, a ki mint ilyen, a kitünő gör. kel. néptanitók közé tartozott.

Mélyen sajnáltuk, midőn tudomásunkra jutott, hogy a tanitói pályát végleg odahagyta és községi jegyző lett. De az embert vágyai vezérlik. Bár megmaradott volna a tanitói pályán! . . . . Ma is elne és maig mennyire előre vitte volna Hosszufaluban a románok között a népoktatás ügyét! . . .

A magyar nyelvet teljesen birta és sikerrel tanitotta. Soha sem tartozott a tulzók táborába. Mint már jegyző, mindig részt vett az országos képviselőválasztásnál Szász-Hermányban. Ott volt az utolsó választásnál is; midőn trefás-ai moudtuk neki, hogy: mit keres ott? megeszik a passivisták, ha megtudják, hogy eljött, kikiáltják renegátnak, elkeresztelik szárazágnak a több eféléknek,— a boldogult csak mosolygott s mosolygova mondá: „Uram, ón teljesitem polgári kötelességemet, élek polgári jogommal; hadd beszéljenek, a mit akarnak . . . "

Mult évben saját szállásunkon látogatott meg s kért, hogy legyünk segitségére, támogassuk felsőbb helyen; mert ő fel akarja megtelenülni tárni a hosszufaluai községi visszaélseket. A mennyiben hirlapilag akarná azon visszaélseket szellöztetni, arra szivesen ajánlkozunk, de állásunknál fogva a községek belügyeibe még közbenjárónak sem ajánlkozunk

Ezzel bocsátottuk el, a mi neki látbatólag jól esett, hogy legalább a nyilvánosság előtt támogatni fogjuk . . .

Elhávozott; vártuk irásbeli igéretét, de soha sem vette igénybe lapunkat. Meglehet, hogy tartott a bekövetkezhető kellemetlenségektől; ha nem is számitott arra, a mi, fajdalom, olyan hamar bekövetkezett. Ismerte az ugynezezett falusi paraszt „oligarchákat," s nem tartotta eszélyesnek velük nyilvánosan kikezdni. Aztán állásánál fogva nem is lett volna helyén saját neve alatt darázsfészekbe nyulni. Jól tette, hogy nem irt. És ime, mégis áldozatul kellett esnie! Nöt és öt árvát kellett ily váratlanul kenyér nélkül hagyni . . .

Rógóta szomoritó állapotok vannak a hosszufalusi községi életben. A biróválasztás, az ilyenkor felmerülni szokott személyes torzsalkodás, árulkodás, vádaskodás, birói felfüggesztés, megszámoltatás, fegyelmezés, napirenden voltak ott. Sokat foglalkozott ezzel Brassó vármegye közigazgatási bizottsága is.

Mikor már azt hihettük, hogy a kedélyek lecsendesedtek, hogy béke lesz valahára Hosszufaluban, ime villámként terjedt el a hir, hogy Gavrus János községi jegyző, midőn esti 7 óra körül hivatali helyiségéből családi körébe volt menendő, az uton lesben álló emberek három lövéssel, melyek közül egy sulyos sebet okozott, a másik pedig halálos volt, életétől megfosztották, árván hagyván egy népes családot és árván a községi jegyzői állást, a melyet ő olyan lelkiismeretesen töltött be életének végperczéig.

Nem vághatunk a hivatalosan megindított vizsgálat elébe. A vizsgálóbirónak feladata e megrenditő, gyászos halál okozót kideriteni: Mi csak azt a tényt kivántuk konstatálni, hogy Gavrus nem birt az ottani visszaélésekben megnyugodni és már a multéveben kereste annak megszüntetésére az eszközöket. Valószinűnek tartjuk azt, hogy e miatt lett áldozat. — Bárhogyan történt is, annyit bizton állithatunk, hogy bennе egy kitünő hivatalnokot veszitettünk el, ki erélyes, hű és lelkiismeretes volt mindvégig.

Meg vagyunk győződve, hogy a gyilkosokat a vizsgálat ki fogja deriteni és elveszik méltó büntetésüket. Sok a rothadt dolog ott Hosszufaluban, mert ha nem lenne: ilyesminek ott nem lett volna szabad megtörténni . . .

Részünkről leteszszük itt magyar lapunkban Gavrus János sirjára az elismerés koszorját s kivánunk az özvegynek és árváknak Istentől vigasztalást, Neki pedig, ki hű volt mind haláláig, kivánunk örök nyugodalmat! Emlékezete legyen közöttünk áldott!

K. K.

Politikai hirek.

Kitüntetések. A király, értesülésünk szerint: Hegedüs Sándor országgyűlési képviselőnek a Lipót-rend középkeresztjét; — Kornfeld Zsigmond a magyar általános hitelbank vezérigazgatójának a másodosztályu, és Beck Nándor a magyar jelzáloghitelbank vezérigazgatójának a harmadik osztályu vaskoronarendet; — Hoffmann Pál dr. budapesti egyetemi tanárnak, saját kérelmére történt nyugalmazása alkalmából a Lipót-rend lovagkeresztjét adományozta.

Képviselő választási mozgalmak. Bokross Elek elhalálozása következtében a nagykőrösi kerületben üresedésbe jött országgyűlési képviselői állás betöltésére a választási királynak ő hó 24-ikére tüzetett ki. E kerületben a választók nagy többsége gróf Wass Béla nagybirtokos megyebizottsági tag körül csoportosul s megválasztása csaknem bizonyosnak tekinthető. Wass Béla a szabadelvű párt hive. A nemzeti párt Teleki László grófot jelölte

Fogaras közgyűlése. Fogaras vármegye közigazgatási bizottsága ő hó 14-én

TÁRCZA.

Brassótól Párisig.

— Gyalog uti levelek. —

XXIV.

(Ehrenstein-tól—Jettenburg-ig.)

Páris, 1892. ápr. 12.

Kedves barátom!

A koresma előtt asszonyt láttam, kit a koresmárosnénak véltem, s tőle kértem engedőjt, hogy a szénában elhajak. „A szénában nem láthat, — mondá — de első pénzét ágyat adhatok." Minthogy makéj nem lehetett, hát beleegyertem, s beléptem a nyitott hajba.

A koresmárosné szép leánya épen javában fejtegette a parasztok egyikének, hogy Jerusalem nem fővárosa Egyptomnak, milyen szép esendesen az egyik asztal mellé lehetem, s szemügyre vettem a zajos társaságot. Majdnem kivétel nélkül mind parasztok voltak, de khogy nagyon gazdagok lehettek, mert egész beszédik s magatartásuk arra vallott. Általában réve Würtemberginban kevés az ugyneveretlen „földes ur;" a földbirtokosok nagyobbára parasztok, kik azonban sokszor dugazdagok.

El voltam táradva a sok gyalogolástól; ágyam után kérdezősöltem, s csakhamar mély alomba szenderíöltem. Talán reggeli 6 óra lehetett, midőn másnap ujbul a vendégszobába léptem. Senki sem volt benne a hajban kivül: a koresmárosné feleségével, s két leányuk; a lány, kit tegnap már láttam volt s egy még egészen kicsiny iskolás gyerek. A család épen reggelizett, s nemsokára egy néhány vendég jött még, kiket legnagyobb szivességgel fogadtak. De örültek a viszontlátáson, mig én magam, kinek jötten senki sem örült, s kinek mentén senki sem busult, szépen irományimat elkérve, tovább haladtam.

Midőn Ehrensteintől tovább indultam, verfényes szép nap volt; örültem a jó időnek s gyorsan haladtam

Blaubüren felé talán reggeli 8 órakor lehettem, s tovább mentem Urach felé. Ez már a sváb jura vidéke, mely abban mutatkozik, hogy fenséges erdők terülnek el mindenütt. Az országut kitünő, ugy, hogy bármely vidék diszére váltatnék. Egyre csak haladtam erdők közepette, s szememet ki nem elégíthettem a fák lombozatának szépségén. „Bárcsak Párisban is ilyet láthatnék! — gondolám magamban — de ott bizonyára még az anyatermészet is csak mivelődést lelel." Nagy vándorlás után kerdtem ösztermi, hogy az ut fokozatosan erezkedik, a kinek körén egyszersmind azt olvastam, hogy Uracsig még 5 kilmtr. van. A vidék fenséges volt: égbe meredő hegyormok között, melyen odalenn szik völgykatlan képződött, s ezen ormok egyikén, a kemény kőből mintegy kivájva, tovább nyulik az ország. Jobbkéz felől az ember a meredek szirteket még magasan ki emelkedni látja, mig balkéz felől a mély völgybe néz be s melyből hegyi zuhatag tompa moraja hallatszik. A szirtek tövéből sok helyt tünnek elő kivül: a koresmárosné feleségével, s két leányuk; a lány, kit tegnap már láttam volt s egy még egészen kicsiny iskolás gyerek. A család épen reggelizett, s nemsokára egy néhány vendég jött még, kiket legnagyobb szivességgel fogadtak. De örültek a viszontátáson, mig én magam, kinek jötten senki sem örült, s kinek mentén senki sem busult, szépen irományimat elkérve, tovább haladtam.

Midőn Ehrensteintől tovább indultam, verfényes szép nap volt; örültem a jó időnek s gyorsan haladtam

Blaubüren felé talán reggeli 8 órakor lehettem, s tovább mentem Urach felé. Ez már a sváb jura vidéke, mely abban mutatkozik, hogy fenséges erdők terülnek el mindenütt. Az országut kitünő, ugy, hogy bármely vidék diszére váltatnék. Egyre csak haladtam erdők közepette, s szememet ki nem elégíthettem a fák lombozatának szépségén. „Bárcsak Párisban is ilyet láthatnék! — gondolám magamban — de ott bizonyára még az anyatermészet is csak mivelődést lelel."

Nagy vándorlás után kerdtem ösztermi, hogy az ut fokozatosan erezkedik, a kinek körén egyszersmind azt olvastam, hogy Uracsig még 5 kilmtr. van. A vidék fenséges volt: égbe meredő hegyormok között, melyen odalenn szik völgykatlan képződött, s ezen ormok egyikén, a kemény kőből mintegy kivájva, tovább nyulik az ország. Jobbkéz felől az ember a meredek szirteket még magasan ki emelkedni látja, mig balkéz felől a mély völgybe néz be s melyből hegyi zuhatag tompa morája hallatszik. A szirtek tövéből sok helyt tünnek elő vizerecsko fakad, mely kis vályukban folfogva jéghideg vizével kitünően oltja a kiszó szomjuságot.

Urach munkás gyárvároska s erdő közepett kies fekvésével meglepi az embert. Tovább menve, szlók s gondosan ápolt gyümölcskertek mellett Keutlingen-be érkeztem. A vidék mindig nagyon dombos, de oly magas ormok, mint Urach előtt, többé nem „láthatók. Kisebb domboк uralkodnak itt, melyeken kitünő bor terem. Utamban kis helyiségbe értem, Mitzingen-be, melyben terjedelmes gyapotszövő gyárat találtam, ugyszintén a kötekező faluban, mi arra mutatott, hogy az emberek már nagyban foglalkoznak iparral. Gondosan mivelt vidéken, s terjedelmes kerteken át, végre Keutlingen közelébe jutottam. Már messziről lehet magányos hegykupot az égbe nyulva látni, egykori lovagvár falaival koronázva. A vár ormai s tornyai még mindig épségben állanak, s vigan libegett a tarka lobogó a magas égben. Mikor már egészen Keutlingen közelében voltam, hát valami utat láttam, mely a vár felé látszott irányulni, s az utmutatón az volt rámva, hogy: „Achalm". Én megtökkenve megállottam; tehát ez-e az a vár, melyről Uhland oly szépen versel, hol hajdanta oly véres harczok dultak? Az egész vidék egyszerre egészen más bájjal tünt fel előttem, midőn megtudtam, hogy milyen vár koszorusza ama magányos csucs tetejét. Sokáig elnéztem a festői képet, s azt hiszem, hogy Achalm még sokáig lelki szemem előtt fog állani ducos tornyaival s tarka lobogójával.

Keutlingen nagyon szép város. Teljesen modern felfogás szerint van épitve; tág piacza van, szép házakkal környezve; a piaczon pedig Liszt szobra áll.

Keutlingenben nem akartam éjjelre maradni, s igy tovább indultam. Az egyik külvárosában lehettem, midőn esti 7 órát ütött. Előttem két hatalmas nagy épület volt, melyekben oly sajátságosan surrogott és zugott. Gyapotszövő gyárak voltak ezek is, s 7 órakor munkaszünet lévén, minden oldalról elődtoldultak a munkások, örülve, hogy napi munkájuknak vége.

Mintha bucsujáró volna, ugy hullámzott a néptömeg körülöttem s mégis mielőtt igazán észevettem volna, már az áradat közepette voltam. Senkinek sem látszott feltünni perlepte ruhám, s fáradt lassu menésem; mindenki csak előre tódult s iparkodott a vacsorához. „Vacsora"; de hajosan hangzott e szó fülembe! Mily éhes voltam én is, s már mily régóta nem ettem! Hagytam magamat tolni az áradat által, mig végre mind kevesebben maradtak körülöttem, s mire esti 8 órakor Jettenburghan megérkeztem, már csak egyedül voltam. Mindenki már megtalálta vacsoráját, s csak én, ki reggeltől napestig jártam forró nap hevében, még mindig éhenül voltam. Nagy paraszt házat láttam balkéz felől, honnan egynéhány tehén bőgő hangja hivogatott. Bementem, s csak annyit tudhattam meg, hogy tejet nem adnak; de tilán odaát, ott kapok. Betértem hát az ellenes házba, s mikor a paraszt megtudta, hogy megfüzetem, hát benőgatott házába. Kaptam

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

tartotta rendes ösi közgyűlését, melyet Bauszner Guido főispán szép beszédel nyitott meg. Beszéde elején megemlékezett a lentjárt Széll Ignácz belügyminiszteri tanácsos vizsgálatának kedvező eredményről, s onnek kapcsán kijelentette, hogy azon meggyőződésre jutott, hogy ugyanúgy jó, ponos s egyaltalában a mai korszak követelményeinek megfelelő közigazgatás alszolute nem létezéstbenő addig, míg a közigazgatás alamonisása keresztül nem vitetett. Ezen meggyőződésének kifejezést adott az 1891. évi julius hó 9-én e tárgyban tartott főispáni székfoglaló beszédben, valamint azon beszédében is, melyben a két évvel ezelőtt tartott rendes évi közgyűlést megnyitotta; és ugyanazon meggyőződésben van ma inkább, mint valaha, mindazok után, a miket mint a vármegye főispánja tapasztalt. A lelkes éljenzéssel fogadott megnyitó beszéd után a közgyűlés leiratgyalta a napirenden lévő tárgyakat.

A nagyváradi olah püspök fegyelmi ügye. Pável Mihály nagyváradi görög katholikus püspök fegyelmi ügye vége felé közeledik. A miniszterelnök felkérésére Vaszary Kolos bíboros bercziegyrámás megtelelt azon 12 kérdőpontra, melyet eléje terjesztettek és pedig — mint maga előterjesztésében kijelentette — teljes objektivitással, lelkiismeretes és hazafiasga sugalmai szerint s. A bíboros a napokban személyesen adta át az okmányt Wekerle Sándor miniszterelnöknek éjszelenkez az ügy Csáky Albin gróf vallás- és közoktatásügyi miniszternél van.

Jelentés

„Brassó Magyarság Intéző Bizottságának, egy (első) évi működéséről.

(Folyt. és vége.)

A Brassó vármegyei állandó márcz. 15-iki bizottság működését beszüntetvén, magát felosztatta, minek következtében Intéző Bizottságunkat egy ujabb teendő, a márcz. 15-iki nemzeti ünnepélyek rendezése, az ezen ünnepély körül már-már kialvófélben lévő lelkesedés ujraelevenítése, felpezsdítése várakozott. És az Intéző Bizottság itt is diszeréttel állotta meg helyét; kezdve vezén az ünnepély rendezését, az ünnepély-szerepük közé a szephemet is levonta s az előtig szokásos minsort ennel részeltetel kibővítve, minden részletében teljesen sikerült nemzeti ünnepélyt rendezett, mely faradozását a brassói magyarság minden rétegének rokonszenves támogatása, részvétele s a mindnyájunk előtt ismeretes igaz lelkesedés és a szeplőtlen hazafias érzelmek nyilvánulásai jutalmazták.

De nemcsak a hazafiság érzelmeinek alójlásra irányuló ténykedésekben, — nemcsak a brassói magyarság közérdekeit közelebbről érdelő ügyekben; hanem gondoskodott, szót és cselekedett Intéző Bizottságunk akkor is, m. t. Uraim! midőn a Régyelet és a régi tisztesség adóját kellett neki leróna. Gondoskodott, szót és cselekedett Intéző Bizottságunk akkor is, midőn pár nappal ezelőtt tudomásara jutott érdemes elnökének, Nagy István urnak, ezen mi intézményünk tervezőjének, életrehívójának, s elmondhatjuk bátran: Bizottságunk legigazabb barátjának, tántorithatlan vezérének, váratlanul bekövetkezett halála Gondoskodott, szót és cselekedett Bizottságunk hogy a munkás, ki életerejének java részét a közügyek önzetlen szolgálatában s polgártársaink büszkeségére, a közmuvelődésnek javára, a közjóléthez elemózmdásara töltötte: elszólhatva mégis a a brassói magyarság tekintélyének megfelelő végtiszteségben részesüljon.

Mélyen tisztelt Uraim! Intéző Bizottságunk egy évi működésének mozzanatait, melyek a nyilvánosság előtt is köztudomásak, a fennebbiekben voltam szerencsés alhalmus vonásokban kórvonalozni. Ha ezek mellett még jelzem hogy az alakuló közgyűlésnek amaz intézkedését, mely szerint a működés keretét és módozatait magában foglaló ügyrend — hát szabályzat — elkészítését a Bizottságra bizta s e megbizásnak mi eleget is tettünk; ha megemlítem, hogy addó fizető s ennek alapján az országos, megyei és városi képviselők választásra jogosult magyar polgártársaink hiteles névjegyzéket ugy a multi, mint a folyó 1893. évre beszereztük s azt nyilvántartjuk, — ha megemlítem továbbá, hogy egy a Petőfi-emlék felállitására vonatkozó gyűjtés megindításra s annak idején az elhűlt elkészítésére szükségesnek mutatkozó előmunkálatok már fogamatba vétettek, — ha rámutatni kívánok arra is, hogy egyetlen kinálkozó alkalmat sem mulasztott el bizottságunk, melylyel a Brassóban élő nemzetiségek között a békét, egyetértést és szeretetet — jövendő közös munkák alapjait munkálhassa, — ha megemlítem, hogy mindezen tényekedési között egyik kiváló gondoskodásában részesitette a magyarság kifejlő ható organumát, a „Brassó" czimü magyar lapot, s annak fennmaradása és fejlődése érdekében erkölcsi támogatása mellett még anyagi áldozatokról sem rindt vissza: akkor elérhetem jelentésem végéhez, s annak egyenes és minden tartózkodás nélkül való nyilvánitásához, hogy Intéző Bizottságunk a komoly feladhoz illó elhatározással, tapintatos körültekinéssel és lánra nélkül végzett eddigi munkájával mind közelebb és közelebb jut magyarságunk célhoz s mind erősebb és biztosabb lesz lábai alatt a talp, a fundamentum, melyen a brassói magyarság fügetlenségre, tekintelye és boloyasa biztosittatik.

Ez a tudat s ez a való körülmény igazolja azt is, m. t. Uraim! hogy Intéző Bizottságunk egészséges szervezetével és végzett munkájával valamennyi boldogult elődjeit túlelvén, életképességéről megczáfolhatatlan garanczát adott.

Adja az Isten, hogy e leánjyai az őszinte szeretet, igazság és lelkes munkálkodás hatalma és ereje által elmélt előbb kötlesse meg az örökös szövetséget saját feleivel, nemzetiségi testvéreivel, kötlesse meg a szabad és független polgárokkal s munkájak együtt, egy szivvel, egy lélekkel a nemzetnek, a díszo magyar hazának boldogságát, javát és előmeneteléit.

Éljen és erősödjék a „Brassói Magyarság Intéző Bizottsága!

Józsa Mihály,
biz. jegyző.

A háziipar érdekében.

Az „Egyetértés" mult keddi számában egy közlemény jelent meg: „A magyar házipárt szövőipar uj aerája" czimmel, melyhez, mint vidékünket is közelről érdekő dologhoz hozzászólunk.

Emlitett közlemény nagy lelkesedéssel fejteget egy eszmét, melyet mint is már régebben fölvetettünk, t. i. a gyáripar deczentralizálását, jelen esetben a szövőiparra vonatkoztatva s kiemeli azon előnyöket, melyek a deczentralizált gyáriparból a szocializmus, illelőleg a munkás-kérdés ellensulyozásra nyerhetők.

Tökeletes igazság az, hogy a hol nincsenek nagy iparteleprek, ott munkáskérdés sincs s hogy a kis ipartelepek mellett a munkáskérdés veszedelmessé soha sem jelőlhetik. Ha tehát nem akarjuk, hogy a munkáskérdés réme nálunk is felüsse vaiaha fejét, a kormányatnak lehetőleg óvakodnia kell a nagy ipartelepek keletkezésének támogatásától, sőt teljes erővel minden iparág lehető deczentralizálására kell törekednie.

A deczentralizálás a termelvény jóságnak hátrányára semmi esetre sem, de mint könnyen belátható, éppen javára válik.

A szövőipar, pl. a posztós, igen jól elkülönithető gyapjumosó, festő, fonó és szövő, tehát legalább is négy önálló iparágra, s ha a termelés intenzív, akkor ezek mindenikének tobb ágaja is lehet, ugy, hogy nem lehetetlen, hogy ugyanazon termékeet, melyeket ma egy gyár produkál negyven füle s talán négyszaz kisebb önálló iparos: készíthetné tökéletesebb minőségben. Sőt ezen keretbe be lehetne vonni az anyag termelőjét is, gondoskodni lehetne a szükséges nyers anyagok; gyapju, len, kender ekszertubb termeléséről is egyuttal.

A szövészet, értve a kor modern igényeinek megfelelni tudó szövészetet is, okosan és egyöntetben deczentralizálva igen könnyen valhatnék népiparra, vagy háziparra is, csakhogy ez esetben kelene a népet ezen szakmákon bonnily és nagyon kitanitásban részesíteni; és mert a mai, legmagyobbrészt igen primitiv termelvények nem aljak ki a versenyt, s a mar kiképrettetket is vándortanitók, vagy iskolai pótianfolyamok a sikalmas szakiapok által tovább képezni,

A mi egy bizonyos gép, pl. szövőszék beszerzését illeti, az nem lényegos. Mindenegére szakértő emberek, a legjobb gépeket is szerezhek be.

Nem helyesenlehetjik azonban az „Egyetértés" czikkében az idegen tőkére vaio folytonos hivatkozat. Sőinto ugy néz ki ennek czikk, mintha rekázm akarna lenni valamely külföldi spekulans érdekében. Hisz a gyáripar deczentralizacziója a munkáskérdés elhárítása végett, s ugyanakkor sok millió tőkével biró (pláne angol) czégek sehogy sem férnek össze egymással. A vége csak az volna, hogy idegen tőke nemcsak egy pár ezer munkást szakmányolhatna ki, hanem egy pár ezer jobbmódu iparost, s a hazai gyártmány kelendősége révén egy egész országot.

Ilyen vállalatot nagy valamint a kereskedelmi kormány támogatna, azt nem bisszük.

De igen is lehetne a szövőipart házi iparra deczentralizálni magyar tőkével, melyörszét a hadiparosok kezéből gyűjtve össze s melynek jövedelme szintén nekik folyna vissza. Igy aztán már igazán a munkás kérdés lehető megoldásához is igen közel jut nánk. Ezen magyar tőke pedig vebető volna, a posta-takarékpénztárból, mely nálunk mi illói állandóan felszíva tart, s mely pl. az osztrák-magyar bank támogatása mellet könnyen kielégíthetné a deczentralizált szövőipar stb. rövidebb idejű hitel igényeit s a mai 3 és fél százalék helyett még nagyobb osztalékot is fizethetne a betevőknek, a mi takarékosságri hajlamot magában is fokozná.

A gyáripar deczentralizálását s annak fellyuk tőkével oldatását igen is helyesnek tartjuk, s óhajtjuk, hogy ezen eszme, melyet a munkáskérdés szempontjából igen is üdvös nek látszik, minél előbb megvalósuljon. Az azonban, hogy ezzel a munkáskérdés is teljesen megoldható lenne, nem hiszszük. Enyihíthető a munkáskérdés ezzel, de a megoldás valódi eszköze felfogásunk szerint a takarékosság erényében van, s mivel erre tanítani s nevelni kell az embereket, tehát — a munkáskérdést az iskolában kell megoldani. Takarékossá azonban minden embert az iskola sem nevelhet s igy mindig lesz szegény munkás, ki a szocialista tanok és a kommunizmus és anarchizmus elvei iránt fogékonyabb ez a saját tőkéjével dolgozó deczentralizáló gyáripar mellett veszélyes a legkevésbbé sem lehet.

—n.—

Román dolgok.

A „Gazeta" és Hieronymi belügyminiszter.

Egész terjedelmében közölte a Gazeta a belügyminiszter beszédét, hogy lássák és olvassák az ő czikeit is. Ez megtörténvén, megindult a vezércziák-sorozat. A belügyminiszter beszédében — a Gazeta szerint — csak annyi az uj, hogy 26 év óta, mióta a magyar uralom alatt állunk, most történik először az, hogy a belügyminiszter inditányt teszen a roman nép anyagi helyzetének némi javitása érdekében. Hieronymi ur abban a téveszmében él, hogy kielégitheti a román népet, ha irgalomból odalök neki néhány „ragni való csontot", miután a Pesten és Kolozsvárt vegzett roman ifjaknak egy-egy állást és a szegény papoknak és tanitóknak bizonyos segélyt, továbbá némelyeknek szolgabiró, sőt alispáni állást helyez kilátásba. S ha még csak ennyi lenne! Azonban Hieronymi semmit sem akar adni viszontszolgálat nélkül. Cserébe azt kivánja, hogy a román nép nemcsak előbbje természetes nemzeti vezetőit, mint sátánokat, hanem hogy adja el nemzeti öntudatát, tagadja meg roman érzelmeit és legyen apostola a beolvasztás nagyszerű torekvésének az egységes és oszthatatlan magyar nemzetbe.

A második vezérczikkből azalá a következőket:

Hieronymi ur egész beszédében egy szóval sem emlékezett meg a román nemzetiség jogairól, a románokat 1881-ben kijelentett követeléseiről pedig visszautasítja s kijelenti, hogy el van határozva azok ellen harczolni. Mindenről beszélt, de a románok nyelvének jogairól és a többi nemzetiségekről bár csak egy szóval sem beszélt. Pedig mégis tudnia kell, hogy ez az összes nemmagyar népek sérelmeinek sarkpontja. Tudnia kell a magyar és román elem közötti per eminentiam nyelvharcz, olyan harczz, a melyben az a legtöbb kérdés, hogy van-e joguk a románoknak ebben az országban nyelvükkel szókásukkal és román kulturjuknak élni, teljes szabadsággal érvendezvén mezőnyeiket és szabadságukat az ő szivükban ébredő és ébresztő harczáról van itt szó. Mindezek után — igy végzi — lehet-e kételkedni a nemzetiségi politika végczélja felől, melyet a magyar kormány követ?

Tudtuk előre, hogy a Hieronymi beszédénem fogja kielégíteni a gazetárokat, kik igen magasra szóbettek fel igényeiket. Hát mégis a Tribuna?

*

A „Gazeta" és az „Erdélyi Hiradó."

Szemére vetette az E. H. a Gazetának, hogy évek óta igzat a magyar állam ellen, hogy ez az iskolákban és templomokban a román nyelvnek teljes szabadságot engéd.

Ilyen „parazsizsipot" már elégszer olvastunk a magyar lapokban, mint most az E. H-ban. Nincsen tehát semmi uj benne.

Van ám a Gazeta válaszában; és az: parazsizsig, Prosit. No ez aztán valami!

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

A fogarasi tűzoltók ünnepe.*)

Folyó hó 4-én osztották ki a fogarasi tűzoltók között az 8 és 10 éves szolgálatiérmeket, melyeket az országos tűzoltó szövetség küldött.

Délelőtt 10 órakor az összes tűzoltóság testületileg jelent meg a szt.-Ferencz-rendi templomban, az Ó felsége névünnepén tartott hálaadó istení tiszteleten. Az érdemkiosztási ünnep d. u. 3 órakor vette kezdetét. Ekkor vonult ki a testület a városháztól és zenecsoval járta be a város utcáit, azután a városház előtti téren, — hol az érem-kiosztó bizottság részére nemzeti szinű lobogókkal feldiszitett tribün állt — sorakoztak. Nemsokára megjelent a város előljárósága részéről Szabó Károly főbíró és Oros Mihály főjegyző. Továbbá Wachsmann Vilmos cs. és kir. őrnagy, mint térparancsnok a közös hadsereg részéről és Szentiványi Kázmér m. kir. honvédszázados, mint helyettes zászlóalj-parancsnok. Végül jeszkenerei Sankovich Béla m. kir. alt. gardnitető, mint a fogarasi tűzoltó-egylet elnöke első, volt főparancsnoka, Heltmann Adolf ag. ev. lelkész, az egyletnek jelenben is tisztelethelyi diszparancsnoka és Kori Ottó szt.-Ferencz-rendi áldozár, mint az egylet lelkésze. A fent emlitett urak a tribünön helyet foglaltak, a főbíró buzditó beszédet intézett a tűzoltósághoz. Kifejtette e humánus intézmény áldásos czéljait, elismerőleg szólt a tűzoltók nemes hivatásáról, kik önzetlenül, minden anyagi haszon reménye nélkül fáradoznak polgártársaik és a közjó érdekében. A központi országos szövetkezet részéről küldött 27 drb. szolgalati érem és pedig 14 drb. ezüst érem a 10 éves, és 13 drb. bronz érem az 5 éves tűzoltósági vaki kiss tázsa czimmel felhivja az egylet lelkészét. Kori Ottó szép szavakban emeli ki ez ünnep és ugyuttal az érmek jelentőségét és a kitüntetteknek egyenkint mellére tűzi az érmet, azok közt Náthán főparancsnok jelenlegi, és Heltmann Adolf volt főparancsnoknak is.

Az aktus végeztével Náthán főparancsnok megköszöni a hatósági személyzet és az egybegyűlt közönség érdeklődését, mire az egyleti zenekar rázendeli Kölcsey „Himnuszát".

A tűzoltóság diszfelvonulással és zenecsovol tört a Lauritsch-szálló kerthelyiségébe, rövid lakomára. Ez alkalommal Náthán Jakab emelkedett beszédben foglalkozott a fogarasi tűzoltó-egylet multjával és kiemelt érdemeit czlódjenek, u. m. Jankovich Bélának, ki Fogarason a tűzoltó-egyletet megalakította és fáradhatatlan buzgalommal küzdve meg a kezdet nehézségeivel, szervezte; ugyszintén Heltmann Adolf jelenleg is tiszteletbeli főparancsnokról; mely beszéd után a tűzoltók lelkes éljenzésben törtek ki. Este 8 órakor a Lauritsch-szálló diszternében rendezett táncvigalom fejezte be a szép napot.

A multatag a legjobb kedélyhangulatban a hajnali óráig tartott.

Feltűnő és lehangoló volt csak az a körülmény, hogy az intelligenczia részéről igen kevesen jelentek meg, pedig a derék tűzoltók mindenesetre méltók volnának arra, hogy a művelt közönség melegebb érdeklődést tanusitson iránttuk. —i.

*) Tévszikre mint késett. Szerk.

KÜLÖNFÉLÉK.

— Bucsu. A brassói róm. kath. egyleti iskolák tanítóestélyére folyó hó 15-én vett bucsut ugsos Kodó Ferencz kir. tanácsos tanfelügyelő tőlünk. Biró Sándor igazgató tanító megható szavakkal tolmácsolta a megválás fájdalmát, melyet csak az a tudat enyhít, hogy habár hivatalban megszakadt is a viszony, de a társadalmi életben megmarad továbbra is az a szeretet és tisztelet, melylyel a volt tanfelügyelő és igaz emberbarát iránt viseltetni fognak.

E hó 16-án a brassói állami iskolák gondnoksága bucsuvott el, mélon Dr. Otrobán Nándor gondnokági elnök tolmácsolta a legösszintebb tiszteletet és szeretet érzelmeit, melylyel Kodó tanfelügyelő iránt 15 év alatt viseltettek. Mind a két bucsuzásnál hálás köszönettel fejezte ki Kodó kir. tanfelügyelő a tanuisitott szives bizalom és ragaszkodásért, hangsúlyozván azt, hogy a tanusitott ragaszkodást és szeretetet hasonlóval fogja ezután is viszonozni.

— A kolera. A vasárnap folyamán két megbetegedés és két haláleset fordult elő, egy egyén gyógyultan elbocsáttatott; bőrszélbonnyal maradt 5 egyén. Hétfőn és kedden nem fordult elő megbetegedés; a korábban megbetegedettek közül 1 elhalt. Tegnaptól máig sem megbetegedés, sem halálozás nem fordult elő, a a kórházban ápolt 4 kolerás is javulófélben van. — Az országos vásár, mint már jeleztük, az egészségügyi bizottság ajánlatára a kolerajárvány miatt bizonytalan időre elhalasztatott. — A Brassói torna- és vivóegylet folyó hó 22-én vasárnap d. e. a kaszinó helyiségében tartja választmányi ülését, melyre tárgyra a torna- és vivógyakorlatoknak mielőbb való megkezdése iránti határozathozatal. Hisszük, hogy a tornászok és vivók a nyári pihenés után szivesen fogják a tornaszakat a kéz tavaszon abbanhagyott gyakorlatokhoz; ujból felpezsdül az élet a vivó- és tornatermben, s a férfias sport sebesebb mozgásba fogja tornászaink vérét. A Tatai, mozgókony és Czéllyes egylet hű marad régi jó hiréhez, sőt mint rövid életében majdnem minden évben, ugy az idén is dicsőitni fogja jó hirét és nevét. Hogy miért? Azt biszuk tornászaink lelkeinek.

— Egy orvos panaszolja, hogy a napokban bujnai felé ugy megy ki tűzbalesetre szóló hivatalos levelek hivták, az utczákon már a lámpák el voltak oltva. Most pedig 4 órakor még körmostöréstig van, s igy neki körmostörésben kellett az éjszakáját eltöltenie. Ezt pedig ott, hol még mindig fodetlenül folyó a piszkos vizi árok, s hol épen a vizvezték- és csatornaásztés miatt sok helyt fel volt ásva a fő, forgalmas élutvczatok, ugy lyel jár. Kérjük a városi tanácsot, intézkedjék, hogy a mig a hajnali szürkület be nem nem áll, addig az utczai lámpát el ne oltassanak.

— Az „Erkelyrészi Kárpát-Egyesület) brassói osztályának akaluló gyűlesét a kolozsvári Központ folyó October hó 22-ikére tüzte ugyan ki, azonban az ügy fontossága miatt a Central-Ut. az előkészület meg megtéve nines az akaluló közgyűlest nem vasárnap 12-én, hanem a rá következő vasárnap, azaz 29-én délelőtt 11 órakor a Wittman-szálló nagyszerű kaszinó helyiségeiben megtartatni. A központot az akaluló közgyűlésen, mint értesülünk Radnóthi Dezső titkár fogja képviselni. Előre is felhivjuk az érdeklődőket az akaluló közgyűlésen való megjelenésre és az ügy meleg pártolására.

A prot nőegylet elnöksége a múlt számunkban leirt kiegészítésszerű közli meg: „El nem mulasztháztuk Nagy Gyula kárpitos urnak is szives köszönettünket nyilvánitani, ki már több éven át egyletünknek díjmentes szolgálatot szim- mint kárpitos munkát nagy fáradságával végezni. — A brassói magyar protestáns jótékony nőegylet elnöksége "

— Dalestély. A brassói ev. ref. egyházi dalárda — mint már jeleztük — vasárnap, október 22-én a Központi szálló lodában dalestélyt rendez, a következő műsorral: 1. „Szózat", Egressytől; énekli a vegyerkar. 2. „Nemzeti ima", Barnay-tól; énekli a férfikar. 3. „Duett", énekli két egyleti tag. 4. „Népdalfűzér", Szentimrytől; énekli egy kis kar, tezzett. 5. Szózat. 6. „Szép Ilonka", Egyházi Lajostól; énekli a vegyeskar. 7. „Hymnus", Erkeltől; énekli a vegyeskar. — Műsor után tánczlesz. Belépti jegyek ára személyenkint 80 kr.; családjegy 1 frt 80 kr.; diákjegy 40 kr.

— Brassó munkások a belügyminiszternél. A Szabó Sz. czimű budapesti napilapban olvasuk: „Brassóból a napokban munkásküldöttség jött fel Budapestre, hogy a belügyminiszternél tisztelegjen. A belügyminiszter fogadta is a küldöttséget és megígérte, hogy a brassói munkásoknak segélyezési munkás betegségéjtő pénztár fiókegyletéhöl alakulandó I. brassói betegségélyező és temetkezési pénztár alapszabályait jóvá fogja hagyni. A küldöttséget a belügyminiszter tagjai voltak Weise J. Ede, Popovits Ferencz és Tartler Márton Feltsch M. József Brassó orsz. képviselője vezette a miniszter elé."

— Kolera a faluban. A hivatalos jelentésben szereplő kolerások egyike a brassói kir. törvényszék börtönének egyik fogiya, a ki vasárnap a váruczai börtönben jelentkezett beteb lenni. Azt beszélik, s ez nagyon valószinű is — hogy ez a fogoly a börtön udvarán átfolyó patak vizéből ivott, mely tudvalevőleg a Czenk alól végig folyó kis patak, a molynek vize valószinűleg fertőzve van. A mi annyi bizonyos, hogy a vizvezetéki munkások — a kik közül tudvalevőleg a legtöbb volt a kolerabeteg — e patak körül tanyáznak és annak vizét könyen behordták.

— Érdekes estélyt igér helybeli magyar dalárdánk november 11-re. Ugyanis a fiumei országos dalárversenyre kiküzött versenydarabok közül hármat fog az alkalommal bemutatni a többi darabokra az ev. kerteknek estélyein tartott nott. Ezen dalpotélyre — úgy a részletes műsort még nem közölhajtuk — már most felhivjuk közönségünk figyelmét, s nem csak azért, mert az estély jövedelme nem jó részt a fiumei kirándulásra fog fordittatni, hanem azért is, mert jónevű dalárdánk a pártolást és támogatást ugy erkölcsi, mint anyagi tekintetben igazán megérdemli. — Kolera panaszok. Több oldalról hallottuk panaszt, hogy a rendőrség közegei tulbuzgalommal járnak el a kolerás jelöltek beszállittásban. A napokban — azt mondják — a piaczon egy gyümölcsárus asszonynak kölünben a fajsza lába eszibbadtvan, vagy talán a górcs fogta meg, felallott nöhelyéhöl, gyümölcsös-kosara melléi és ágatol bedczett. A rendőrség közel levő közegei rosszat gyanítva, a nélkül, hogy szóval kérdezte volna, felpakoltak zöld ládajukba a gornyedező kofa asszonyt s beszállitották a kolerakórházba. Csak ott jutott szóhoz az asszony és mondhatta meg, hogy — a lába fáj. — Ugyanilyen esetek vannak a kolerakórházba egy fiatal embert, a kinek egy kis „német hasa" volt talán, de egyéb baja nem és három napig tartóttak a kórházban. Az ember nem egyszer fordult elő, hogy beruggott emberek, a kikben a belső ösztertartó erő egy kissé meglazult, beszállittatik mint kolerásokat, hacsak — mint egy idő a megtörtént — az ölükben ki nem jozanodott és a szöid lada fodelét felrázsnyag nem ugrott. Végül még azt is panaszolják, hogy a kolera kórházban egy olyan embert akartak apolónak, a kinek semmi más minősége erre a czélra nincs meg, mint hogy épen semmi egyéb foglalkozása sem volt, amit magyarul ugy mondunk, hogy „naplopás." — Meglepő czikk, hogy e birokat, mint a városi lapok hamarjuk megszedik, s illetőeg gőnknek tartottuk registrálni, azok hitelessége eőért azonban, épen mert hallomás alapján irjuk, felelősséget nem vállalunk és szégyelnő nyitunk tőrt az esetleges czáfolatnak.

— Kolera ügy. A vasárnap most divatban itt Brassóban Vigasztalják az emberek magukat és a következő meséket találják ki saját megnyugtatásukra. — Brassóban nincs kolera, csak a vizvezéki munkások vannak. Az egész hir onnan származik, hogy Wittmann pék — a ki tudvalevőleg kolerában halt meg — szerint hinlett szék kamrájában, hol a vizvezéki munkások pusztultak. Ebből az azonbói azután valahogy a liszt tőzé is került s igy a Wittmann urnak kenyerébe is; ebből a kenyérből evett szerencsétlenségére Wittmann úr, s igy a vizvezéki munkások a vizvezéki munkások helyett a Wittmann úr szerencsétlenségére folytán haltak meg s ez annál hihetőbb, mert az arzénmérgezés tünetei hasonlók a kolera tünetihez. — Egy másik pletyka szerint az egyes kolerát a vizvezeték épitő Rumpel és Niklas czég csinálta. Ennek a czégnek ugyanis a vizvezéki munkálatokkal november havában készen kellett volna lennie s a munkát ugy kellett, vegye tőrjaszkot kellett volna fizetnia. Persze a kolera kiütvén munkásai között, azok szétmentek s most nem dolgoztathat, s mert a „vis major" — a kolera mentő a czéget, nem kell bírságot fizetnie a szerződés elmaradásért. Kétségtelen tehát, hogy a Rumpel és Nikl s czégnek kellett a kolera. Tehát: ő is csinálta; igy a pletyka logikája. Hanem azt már nem magyarázza meg a pletyka, hogy hát hogy is csinálta csak a Rumpel és Niclas czég a rá nézve olyan hasznos kolerát.

— Gavrus János, Hossz.utja szerencsétlen vigyt ért dunyi egyleti hölgyeit delelőtt temették el nagy részvét mellett. Brassóbul is számosan, — köztük az elhalt számos rokonai, — mentek ki a temetésre. A temetési szertartást Petrik János brassói és Lugo pitkanyi-Kovács Ferencz esperes illetve lelkész végezték, megható beszédet tartva az elhunyt felett. Nicolaus György fek hebalmi és Magyarossy Ferencz hossz.utjaui jegyzők vitték a koporsót s a halott jóllott, méltatva annak érdemeit, miet erényes, tisztakezű és igazságszerető tisztviselőnek, ki mindig a köz s a közjó érdekét tartóta szem előt és erényesítette azt a hatalmasokkal szemben is. A rendet az óriási közönség között a hosszufuvasi tűzoltóság tartotta fenn. — A gyilkosokat a vizsgálat még máig sem tudta kideríteni. A kerdetben lefartóztatottak egy része már szabadon is bocsáttatott — Mint halljuk, ujabban Hosszufuvasi lakt tekintélyes emberek is alapos gyanu-okok alapján letartóztatatott. A vizsgálat eddigi eredményét, épen a vizsgálat érdekében el kell hallgatnunk.

1456/903. sz.

Hirdetmény.

Azon czélból, hogy a városi tanácsnak való vizszerésre a házi berendezések bővitetve iránt kibocsátott szabályzat 10. §-a értelmében minden egyes házi berendezés a városi épitési hivatal által megszemléltetések és megvizsgáltassék, felhivatnak valamennyi berendezők, kik házi berendezőket eszközöltek, az általuk eddigelé eszközölt házi czaltakozásokat a f. hó 16-ig, a később eszközlendő czaltakozásokat azonban haladéktalanul a helybeli városi épitési hivatalnál irásban bejelenteni, mire azután a városi épitési hivatal az illető berendezők kiséretében a házi czaltakozásokat megfelelő sorrendben megszemléltni és megvizsgálni fogja.

Ezen megvizsgálásokul tartoznak az illető berendőzők a városi épitési hivatal utasitása szerint szemelyesen résztvenni és a vizsgálásokhoz szükséges nyomó-szivattyukat és vizet rendelkezésre bocsátani. Azon esetben, ha a próba-nyomások a berendező munlaszttás miatt a kitűzött órában nem történhetnek meg, akkor a később tartandó próbanyomások az illető berendező költségén fogtnak eszközöltetni.

Ezen intézkedésül szívesköjtjenek az illető hátulajdonosok és lakosok is tudomást venni, nehogy a házi czaltakozások bizottságiag való megszemléltése és vizsgálásának részükről hátrányt szenvedjen.

Brassó, 1893. évi okt. hó 7-én.

452 (1 3) A városi tanács.

12801/1893 sz.

Hirdetmény.

A bebizonyultan az idegen munkások által Brassóba behurczolt kolerának Brassóban fellépése alkalmából az egyébb közegészségügyi-rendészeti rendeléseknek szoros megtartása mellett még a következő alkalmazkodási rendszabályok ajánltatnak a közönségnek:

Az egykelvüleg megörzése s lehetőleg minden fertőzés indulatnak kerülése, szabályzott életmód, minden hajtó ételek és italok mellőzése, és gondfordítás az élelmi szerek tisztaságára és romlatlanságára.

A testnek, a ruha-, fehér- és ágynemüket tisztasága.

Gondfordítás a lakások, műhelyek pinczék, istállók, udvarok stb. tisztaságára

Az árnyékszékek, szemét- és ganéj gödrök rendes és hatható fertőztelenitése, a ragály veszélyi elhárítás a kolera betegekkel való közlekedésnek lehető kerülése és a kolerában elhaltak temetkezéseiktől való távolmaradás által.

A legnagyobb czélvigyázat a kolera betegek ápolásnál, a kolera betegek okádékának és ürülékének alapos eltakarítása és fertőztelenitése, a kolera betegek ágy- fehér- és ruhanemüek és egyébb használati tárgyainak legmeszszebbmenő fertőztelenitése esetleg elégetése. A kolerában elhaltak lakásainak leggondosabb fertőztelenitése és tisztaságaa.

Brassó 1893 évi október hó 14-én.

460 (1—2) A városi tanács.

11367./1893. sz.

Pályázat.

A zernest-türcsvári pagonykerületben zernesti járás egy évi 296 forint bérrel, szolgálati ruházattal és fajárandósággal egybekötött vizsgázott I. osztr. erdőőri állás betöltendő.

Pályázók tartoznak a folyó évi October hó 18-ig alólirt városi tanácsnál átnyujtandó pályázati kérvényüket keresztevélével, iskolai bizonyitványnyal és az utolsó tartózkodási helyről kiállitott erkölcsi bizonyitványnyal felszerelni, és egyidejűleg katona kötelezettségük igazolása mellett kimutatni, hogy az erdőőri vizsgát magyar hatóság előtt letették.

Csupán azok pályázhatnak, kik a 24 évet már betöltötték, de a 40-ik életkort meg nem haladták, a 3 hazai nyelvet birják és németül irni tudnak.

Brassó, 1893 évi szeptember 30-án.

459 (1—1) Városi tanács.

Egy egyedül álló asszony
kerestetik,
kinek feladata volna egy itteni tisztes-sége házban huzamosb időn át a gazdaháznál vezetni és főleg a főzés körüli teendőket végezni. — Küllön szoba, jó bér, szép bánásmód és két más szolgáló biztosittatik.
Irásbeli ajánlatok e lap kiadóhivatalába „ígyes" jeltszó alatt bekülldendők. 458 1—2

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Olcsó árért eladó.

Egy ebenfa garnitura gyönyörködtető kivitelű
Egy tekete pianino
Egy fekete kerczfiókos
Egy vesszőfonott kalapszékek
Egy nagy tükrös szekrény
Egy nagy tükrös kalapfogó
Egy tiszta pokrócz
Egy tiszta ágyneműk
Egy tiszta asztalnemű
Egy tiszta ágyneműk
Egy tiszta asztalnemű
Egy tiszta ágyneműk
Egy tiszta asztalnemű